

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Kad iš tikrųjų pažintum save ir pasaulį, vaikščiok savo kojomis... Daryk tai taip dažnai, kaip tik gali. Tavo asmeninis atradimo ir tavo dienų pajautimas suteikia tau unikalią galimybę pasimėgauti gėlės aromatu, paragauti saldaus vaisiaus, kurį tu nuskynei nuo šakos arba paspausti ranką draugui... Tu gali žiūrinėti gyslotą lapą, skaityti seno, kaip pasaulis, medžio žievės hieroglifus, stebėti šurmuliuojančias skruzdėles ant saulės įkaitinto akmens rėvių... Tu gali pajusti savo kvėpavimo vienybę su viskuo, kas palengva, neskubant, juda gyvenime šalia tavęs, su tavimi ir aplink tave. Ir visa tai esi tu. Tikrasis.

Senovės graikai vadino kentauru žmogų, kuris beveik niekada nenulipdavo nuo savo žirgo, ir todėl praktiškai suaugo su juo, į vieną sudarkytą nenatūralų gyvūną. Tačiau žirgo greitumas nesuteikė kentaurui žirgo išminties ir atėmė žmogaus išmintį. Todėl kentaurai garsėjo sunkiu charakteriu ir nekantrumu.

Kantrybė – išminties ir turtingumo požymis. Ir, apskritai, viskame kantrybė – tai raktas į išmintį. Mes negalime įvaldyti jos, nes nuolat skubame, niekur ilgam nesustojame, lengvai ir greitai perjungiamo savo dėmesį nuo vieno dalyko į kitą. Tuo pačiu neišvengiamai kaupiamo aplink save daugybę SVETIMŲ mums dalykų ir daiktų, pažinčių ir ryšių, neužbaigtų arba tuščių reikalų, mulkinam save viltimi, kad kažkada sugrįšime prie jų (ar savęs...), kad skirsime tiems ar kitiems dalykams (sau...) nors truputį savo laiko ir dėmesio.

Bet taip niekada nenutinka, nes mus traukte traukia vis nauji reikalai, ir ne pagal mus viso ko siekis. Kodėl mes bijome būti išmintingais, tikrais?.. Kaip taip mums gyvenime nutinka, kad nesugebame būti tokiais, kokiais norime?..

Todėl, kad išmintis padaro mus ne tokiais, kaip visi kiti. Bijome būti savimi.

Ne kiekvienas tame išdrįstame... Ar dar prisimeni koks ar kokia norėjai būti?

**“Palaiminti
beturčiai dvasia,
nes jų yra
Dangaus Karalystė.”**

Mt 5, 3

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Koh 1, 2; 2, 21-23; Ps 94, 1-2. 6-9; Kol 3, 1-5, 9-11

Psalmės atliepas

Viešpatie, buvai mūsų priebėga amžiuos, kartoms besikeičiant.

Evangelija pagal Luką (12, 13-21)

Vienas žmogus iš minios tarė Jėzui: „Mokytojau, liepk mano broliui, kad pasidalytų su manimi palikimą“.

Jis atsakė: „Žmogau, kas gi mane skyrė jūsų teisėju ar dalytoju?“ Ir dar pridūrė: „Žiūrėkite, saugokitės bet kokio godumo, nes jei kas ir turi apščiai, jo gyvybė nepriklauso nuo turto“. Jis pasakė jiems palyginimą: „Vieno turtingo žmogaus laukai davė gausų derlių. Jis pradėjo sau vienas svarstyti: 'Ką čia man dabar padarius? Neturiu kur sukrauti derliaus'. Galop jis tarė: 'Štai ką padarysiu: nugriausiu savo klojimus, statysiuos didesnius ir į juos sugabensiu visus javus ir visas gėrybes. Tada tarsi savo sielai: mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems metams. Išėskis, valgyk, gerk ir linksmai pokyliauk!' O Dievas jam tarė: 'Kvaily, dar šiąnakt bus pareikalauta tavo gyvybės. Kam gi atiteks, ką susikrovei?' Taip yra tam, kas krauna turtus, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą“.

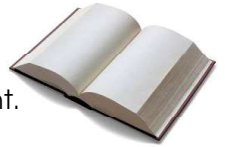
Evangelijos komentaras:

Evangelijoje primenama turto beprasmybę ir jo neįgalumą žmogui pagelbėti lemiamose gyvenimo sąlygose. Turime suprasti, kad žemiška nauda neša prasmę tik tada, kai ji yra suvokta kaip instrumentas žmogaus rankose, bet ne pati simfonija. Jėzus mus įspėja, kad mūsų gyvenimas nieko bendro neturi su turtų gausa. Mūsų gyvenimo garantas yra jautrumas ir pastabumas artimui bei mokėjimas pasidalinti.

Daug metų atgal vienas Čikagos restoranas išspausdino specialius stalo padėkliukus su dekoratyviniu užrašu: „1923 m. Šiame restorane buvo labai svarbus susitikimas. Jame dalyvavo: JAV plieno pramonės prezidentas, didžiausios paslaugų įmonės prezidentas, didžiausios dujų bendrovės prezidentas, Niujorko vertybinių popierių biržos prezidentas, tarptautinių reikalų banko prezidentas, kviečių rinkos didžiausias magnatas, didžiausias Volstryto lokys, didžiausias pasaulinės monopolijos prezidentas ir Prezidento Hardingo kabineto narys“. Pripažinkime - tokį stalo padėkliuką tikrai norėtų turėti ne vienas pasaulio restoranas. Bet pasižiūrėkime atidžiau, kaip susiklostė šių industrinio pasaulio vilkų likimai. Didžiausios plieno kompanijos prezidentas Charles Schwab numirė bankrutavęs. Didžiausios paslaugų įmonės prezidentas Samuel Insull mirė be grašio kišenėje. Didžiausios dujų bendrovės prezidentas Howard Hobson gyvenimo pabaigoje išprotėjo. Niujorko vertybinių popierių biržos prezidentas Richard Whitney ilgus metus praleido už grotų. Kviečių magnatas Arthur Cutten mirė be grašio kišenėje. Prezidento Hardingo kabineto narys Albert Fall tik prieš mirtį buvo išleistas iš kalėjimo, kad galėtų numirti namiškių artumoje. O kiti - banko prezidentas Leon Frazer, Volstryto lokys Jesse Livermore ir pasaulinės monopolijos galva Ivar Kruegar gyvenimus užbaigė savižudybe.

Argi Jėzus neteisus, kai sako, kad žmogaus gyvybė ir gyvenimo laimė nuo turto nepriklauso?! Turto klausimą spręsti, analizuoti Evangelijos šviesoje šiais laikais darosi vis sunkiau. Klausiu savęs, koks krikščionis turi būti santykiyje su turtu? Ar nedarau per daug kompromisų, pasiteisindamas, jog Evangeliją pritaikau šiems laikams?

Evangelija patvirtina tiesą, jog gyvenimas yra svarbesnis už pinigus, ir neverta eikvoti gyvenimo dėl pinigų! Kad ir kaip nesuvokiama ir keista tai skambėtų šiomis pertekliaus dienomis... Jėzus tenori mane nukreipti tikro gyvenimo link, - ne vergystės ar priešiškuo gyvenimui. Artistotelis sakė, kad teisingą kelią atpažinsi iš to, ar laimingas jautiesi juo eidamas. Čestertonas mąstė ir sakė: „Kad taptume tokie turtingi, kad uždirbtume visus pinigus, prieš tai turime tapti tokie kvaili, kad į galvą ateitų tokia mintis“.

Kaip krikščionybė pakeitė požiūrį į vargšus?

Bažnyčia šimtmečiais buvo proto ir mokslo gynėja ir padėjo pagrindus viskam, kuo šiandien gali didžiulioti žmonija. Senovės Romoje buvo išnaudojami silpnieji ir nevertinama žmogaus gyvybė. Moterys buvo laikomos nuosavybe, o nereikalingi vaikai paliekami mirti. Tačiau vėliau suklestėjusi nauja – krikščioniškoji – kultūra tarnavo silpniesiems, aukštino moteris, brangino dorybes ir siekė taikos.

Dėl krikščionybės veikimo pasaulyje ir Krikščionių Bažnyčios įtakos iš esmės pasikeitė visuomenės požiūris į asmenį, šeimą, darbą, religiją, bendruomenę, gyvenimą ir mirtį, politiką.

Mike'o Aquilinos ir Jameso L. Papandrea knygoje „Kaip krikščionybė išgelbėjo civilizaciją ir turi gelbėti vėl“ pateikta tik keletas iš daugybės teigiamos Bažnyčios įtakos žmogiškajai kultūrai pavyzdžių. Tačiau jų užtenka, kad suprastume, jog be krikščionybės mūsų pasaulis nebūtų toks, koki jį pažįstame šiandien.

Susidūrę su tamsia ir priešiška kultūra, ankstyvieji Romos krikščionys darė viską, kad ją pakeistų. Išmoktos sunkios pamokos suteikia vilties, kad sekdami jų pavyzdžiu ir mes galime daug nuveikti, saugodami prigimtines teises ir laisves bei kiekvieno asmens orumą.

Rūpintis vargšais

Romėnai turėjo filantropijos tradiciją, bet nors filantropija reiškia „meilę žmonijai“, šis terminas ne visiškai atitiko tai, kas buvo daroma senovės pasaulyje. Kaip ir romėnų religija, filantropija buvo savanaudiška. Turtingieji nesidalyjo su vargšais, jie aukojo miestui, kad pakiltų aukščiau visuomenės akyse. Mokėdavo už pastatus (dažniausiai pagoniškas šventyklas, bet taip pat už teismo pastatus ir parduotuves), taip pat už viešuosius darbus. Mokėdavo už teatrus ir amfiteatrus, remdavo žaidimus ir pasirodymus, kartais duodavo duonos ir smulkių pinigų čia susirinkusiems žmonėms. Bet visa tai darė ne iš meilės žmonėms ar užuojautos vargantiesiems, bet norėdami pasirodyti, patraukti dėmesį, kad kiti miesto žmonės jaustųsi jiems skolingi?

Dovanos miesto žmonėms buvo duodamos atsižvelgiant į jų visuomeninį statusą, taigi neturtingesni gaudavo mažiau, o visiškai skurdžiai buvo apelinami. Romoje ir senovės pasaulyje apskritai buvo manoma, kad skurdas yra pačių skurstančiųjų kaltė arba kad tai yra jų „likimas“. Turtingieji ramia sąžine tikėjo, kad kiekvienas gauna tai, ką privalo gauti, ir tai pateisino jų įprotį nekreipti į vargstančius dėmesio. Kai kurie imperatoriai mėgino įvesti alkanųjų pamaitinimo sistemą (vadinamą pašalpa). Šią jų politiką skatino noras išlaikyti taiką – sulaukyti vargšus nuo sukilimo, taip pat noras, kad jie netaptų matoma Romos gėda, bet tai buvo vykdoma nenuosekliai ir nenuoširdžiai. Valstybė įsikišdavo tik blogiausiu atveju. Galiausiai pasirodė krikščionys ir padarė tai, ko nesugebėjo valstybė.

Romėnai filantropiją suprato kaip davimą siekiant naudoti arba pakelti savo statusui visuomenėje, arba tarsi į skolą tiems, kurie vieną dieną galės savo ruožtu atsilyginti geradariui. Buvo manoma, kad jei žmogus nieko gero negali tau padaryti, nėra prasmės jam ką nors duoti. Kita vertus, krikščioniškas gailestingumas yra davimas nieko nesitikint gauti – ši mintis buvo naujove Romos pasaulyje. Tiesą sakant, anglišką žodį charity (gailestingumas) kilęs iš lotyniško žodžio caritas (meilė), ir jis tinkamas, nes krikščioniškas gailestingumas yra skatinamas meilės. Gailestingumas yra sleisti Dievo meilę horizontalioje plotmėje, mylint savo artimą iš meilės ir dėkingumo Dievui, kuris pirmas mus pamilo. ➡

Kaip jau minėjome, žydų įstatymas reikalavo, kad Dievo tauta rūpintųsi tarp jų gyvenančiais vargšais. Krikščionių Bažnyčia perkėlė šį principą į pasaulį, smerkiantį vargšus už jų neturtą. Netgi kai kurie Jėzaus draugai žydai tikėjo, kad Dievas atlygina teisiesiems gerove, todėl skurdas turėtų būti nuodėmės padarinys. Didžioji Senojo Testamento dalis (ypač Jobo knyga) skirta kovai su tokiu įsitikinimu. Kai Jėzaus mokiniai paklausė apie aklą žmogų: „Kas nusidėjo,

Liepos mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Elija Raščiauskaitė, gyvenanti Kaune. 2. Ugnė Sofija Navickytė, gyvenanti Vokietijoje. 3. Dija Revinskaitė, gyvenanti Kaune. 4. Tadas Briaukus, gyvenantis Ežerėlyje. 5. Pijus Žilinskas, gyvenantis Prienuose. 6. Tajuš Juočys, gyvenantis Šlienavoje.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Leila Brillinkevičiūtė, gyvenanti Romainiuose. 2. Matas Herkus Savickas, gyvenantis Kaune. 3. Deimantė Vasiliauskaitė, gyvenanti Arlaviškėse. 4. Olivija Petraškaitė, gyvenanti Vaišvydavoje. 5. Amelija Petraškaitė, gyvenanti Vaišvydavoje. 6. Benas Genevičius, gyvenantis Arlaviškėse. 7. Lėja Genevičiūtė, gyvenanti Arlaviškėse. 8. Amelija Sofija Dūdėnaitė, gyvenanti Piliuonoje. 9. Arijelė Elžbieta Dūdėnaitė, gyvenanti Piliuonoje. 10. Sofia Katerine Jolanta Sharma, gyvenanti Londone.

Liepos mėn. šventė Santuoką

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Rokas Genevičius ir Viktorija Barkauskaitė, gyvenantys Arlaviškėse.

Liepos mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Marcelė Anastazija Grajauskienė, 87 metų, gyvenusi Vaišvydavoje. 2. Jonas Stankevičius, 91 metų, gyvenęs Šlienavoje. 3. Lionė Palubinskienė, 92 metų, gyvenusi Šlienavoje. 4. Vladas Kazys Pečiulaitis, 97 metų, gyvenęs Vaišvydavoje.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Angelė Grabauskienė, 87 metų, gyvenusi Viršužiglyje. 2. Janina Birutė Paligienė, 88 metų, gyvenusi Viršužiglyje.

Dėkojame ir džiaugiamės visais, kurie esate kartu, kurie kuriate, darote gerus darbus, tvarkote, puošiate, rūpinatės dėl kitų, remiate, ruošiate ir visiems pasitarnaujate bendruomeninių apeigų šventime, esate maldoje ir gerumo linkėjime vieni kitiems!

jis pats ar jo tėvai, kad gimė neregys?“ Jėzus atsakė: „Nei jis nenusidėjo, nei jo tėvai“ (Jn 9, 1-3). Žmogaus aklumas buvo ne nuodėmės padarinys, o galimybė atskleisti Dievo veikimą pasaulyje, Dievo meilės žmonijai ženklas. Jėzus nuolatos neigė nuomonę, kad žmogus nusipelnė savo padėties gyvenime. Todėl negalima pateisinti abejingumo vargšams, tie, kurie turi daugiau, turi pareigą dalytis su tais, kurie turi mažiau.

„Kai kurie žydų rašytojai linko į priešingą kraštutinumą tvirtindami, kad teisu būti vargšu ir nuodėminga būti turtingam. Kai kurie žmonės iš ankstyvosios Bažnyčios taip pat linko prie šios nuomonės. Jie iki kraštutinumo rėmėsi Jėzaus žodžiais Evangelijoje pagal Morkų: „Lengviau kupranugariai išlįsti pro adatą ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo Karalystę“ (10, 25), tikėdami, kad joks turtingas žmogus negali būti išganytas. Betgi Jėzus kalbėjo toliau: „Tai neįmanoma žmonėms, bet ne Dievui: Dievui viskas įmanoma“ (Mk 10, 27). Il a. krikščionių mokytojas Klemensas Aleksandrietis yra parašęs homiliją Kas iš turtingųjų bus išganytas?, kurioje aiškina, kad nei skurdas, nei turtas patys savaime nėra nuodėmingi (ar teisingi). Svarbu tai, kaip žmogus elgiasi savo situacijoje, ir konkrečiai nurodė, kad turtingasis gali būti išgelbėtas, jei šelpia vargšus.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.